TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2008 m. kovo 6 d. *

Sujungtose bylose C-287/06–C-292/06

dėl 2006 m. balandžio 28 d. *Verwaltungsgericht Köln* (Vokietija) sprendimais, kuriuos Teisingumo Teismas gavo 2006 m. liepos 3 d., pagal EB 234 straipsnį pateiktų prašymų priimti prejudicinį sprendimą bylose

Deutsche Post AG (C-287/06, C-288/06 ir C-291/06),

Magdeburger Dienstleistungs- und Verwaltungs GmbH (MDG) (C-289/06),

Marketing Service Magdeburg GmbH (C-290/06),

Vedat Deniz (C-292/06)

prieš

Vokietijos Federacinę Respubliką,

* Proceso kalba: vokiečių.

dalyvaujant

Marketing Service Magdeburg GmbH (C-287/06),

Citipost Gesellschaft für Kurier- und Postdienstleistungen mbH (C-288/06),

Deutsche Post AG (C-289/06, C-290/06 ir C-292/06),

Magdeburger Dienstleistungs- und Verwaltungs GmbH (MDG) (C-291/06),

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas P. Jann (pranešėjas), teisėjai A. Tizzano, A. Borg Barthet, M. Ilešič ir E. Levits,

generalinis advokatas M. Poiares Maduro,
posėdžio sekretorius B. Fülöp, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2007 m. rugsėjo 13 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— *Deutsche Post AG*, atstovaujamos advokatų J. Sedemund ir S. Gerstner,

— *Marketing Service Magdeburg GmbH, Citipost Gesellschaft für Kurier- und Postdienstleistungen mbH ir Magdeburger Dienstleistungs- und Verwaltungs GmbH (MDG)*, atstovaujamų advokato C. Freiherr von Ulmenstein,

— Vedat Deniz, atstovaujamo advokato T. Brach,

— Vokietijos vyriausybės, atstovaujamos M. Lumma, padedamo advokato T. Lübbig,

— Belgijos vyriausybės, atstovaujamos A. Hubert,

— Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos G. Braun ir K. Simonsson,

atsižvelgęs į, susipažinus su generalinio advokato nuomone, priimtą sprendimą nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymai priimti prejudicinį sprendimą yra pateikti dėl EB 47 straipsnio 2 dalies ir 95 straipsnio bei 1997 m. gruodžio 15 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 97/67/EB dėl Bendrijos pašto paslaugų vidaus rinkos plėtros bendrųjų taisyklių ir paslaugų kokybės gerinimo (OL 1998, L 15, p. 14), iš dalies pakeistos 2002 m. birželio 10 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2002/39/EB (OL L 176, p. 21, toliau – Direktyva 97/67) 7 straipsnio 1 dalies ir 12 straipsnio 5 įtraukos išaiškinimo.

2 Šie prašymai buvo pateikti nagrinėjant bylas tarp universaliąsias pašto paslaugas Vokietijoje teikiančios *Deutsche Post AG* (toliau – *Deutsche Post*) bei *Magdeburger Dienstleistungs- und Verwaltungs GmbH (MDG), Marketing Service Magdeburg GmbH* ir Vedat Deniz (toliau – suinteresuotieji tarpininkai) ir Vokietijos Federacinės Respublikos dėl *Bundesnetzagentur* (Federalinės tinklo agentūros, toliau – BNA) sprendimų suteikti šiems tarpininkams prieigą prie *Deutsche Post* dalinių paslaugų jos tinkle ir dėl šios prieigos sąlygų.

Teisinis pagrindas

Bendrijos teisės aktai

3 Direktyva 97/67/EB buvo pradėtas pašto paslaugų rinkos laipsniško liberalizavimo procesas. Direktyvos 2002/39 2 konstatuojamojoje dalyje sakoma, kad Direktyva 97/67/EB „nustatė pašto sektoriaus reguliavimo mechanizmą Bendrijos lygiu, apimantį priemones universaliosioms paslaugoms garantuoti bei nustatantį maksimalias pašto paslaugų ribas, kurias valstybės narės gali rezervuoti savo universaliųjų paslaugų teikėjui (-jams), siekdamos išlaikyti universaliąsias paslaugas, ir sprendimų priėmimo dėl tolesnio rinkos atvėrimo konkurencijai tvarkaraštį, siekiant sukurti bendrąją pašto paslaugų rinką“.

4 Šis liberalizavimas toliau tęsiamas Direktyva 2002/39, kurios 14 ir 24 konstatuojamosiose dalyse sakoma, kad ji numato laipsniško ir kontroliuojamo laiškų rinkos atvėrimo konkurencijai tvarkaraštį, ir 2009 m. nurodomi kaip numatoma visiško pašto paslaugų vidaus rinkos suformavimo data.

5 Direktyva 97/67 2 straipsnyje numatyta:

„Šioje direktyvoje vartojamos sąvokos:

1) pašto paslaugos: paslaugos, kurias sudaro pašto siuntų surinkimas, rūšiavimas, vežimas ir pristatymas;

2) viešasis pašto tinklas: veiklos organizavimo sistema ir visų rūšių priemonės, kurias naudoja universaliųjų paslaugų teikėjas (-ai), ypač įgyvendindamas šiuos tikslus:

— pašto siuntų, priskiriamų universaliųjų paslaugų prievolei, surinkimas iš visoje teritorijoje esančių pašto paslaugų teikimo vietų,

— tokių siuntų vežimas ir apdorojimas nuo paėmimo iš pašto paslaugų teikimo vietų iki skirstymo centro,

— pristatymas pagal ant siuntų nurodytus adresus;

3) pašto paslaugų teikimo vietos: fizinės priemonės, įskaitant viešam naudojimui skirtas pašto dėžutes, esančias šalia viešųjų kelių arba universaliųjų paslaugų teikėjo patalpose, per kurias klientai gali pateikti pašto siuntas viešajam pašto tinklui;

4) surinkimas: operacija, kurios metu pašto siuntos surenkamos iš pašto tinklo paslaugų teikimo vietų;

<…>“

6 Dėl paslaugų, kurias galima rezervuoti universaliųjų paslaugų tiekėjui (-ams) Direktyvos 97/67 7 straipsnio 1 dalies pirmojoje, trečiojoje ir ketvirtojoje pastraipose numatoma:

„Kad užtikrintų universaliųjų paslaugų teikimą, valstybės narės gali toliau rezervuoti paslaugas universaliųjų paslaugų teikėjui (-ams). Šios paslaugos apribojamos vidaus korespondencijos ir gaunamos tarptautinės korespondencijos siuntų surinkimo, rūšiavimo, pervežimo ir pristatymo pagreitintu arba nepagreitintu būdu paslaugomis, laikantis toliau nustatytų svorio ir kainų ribų. Nuo 2003 m. sausio 1 d. svorio riba yra 100 g, o nuo 2006 m. sausio 1 d. – 50 g. Šios svorio ribos netaikomos nuo 2003 m. sausio 1 d., jei pirmos svorio pakopos greičiausio pristatymo kaina yra lygi valstybiniam tarifui už korespondencijos siuntą arba tris kartus didesnė už jį ir jei nuo 2006 m. sausio 1 d. ši kaina lygi valstybiniam tarifui arba du su puse karto didesnė už jį.

<…>

Jeigu būtina, siekiant užtikrinti universaliųjų paslaugų teikimą, reklaminio pašto paslaugos gali išlikti tose pačiose svorio ir kainų ribose.

Jeigu būtina, siekiant užtikrinti universaliųjų paslaugų teikimą, pavyzdžiui, kai tam tikri pašto veiklos sektoriai jau yra liberalizuoti, arba dėl ypatingų valstybės narės pašto paslaugų pobūdžio išsiunčiama tarptautinė korespondencija gali išlikti tose pačiose svorio ir kainų ribose.“

7 Direktyvos 97/67 9 ir 10 straipsniuose nustatomos nerezervuotųjų paslaugų teikimo sąlygos. Šiuo atžvilgiu numatyti bendri ir individualūs leidimai, išduodami rinkoje konkuruojančioms įmonėms.

8 Šios direktyvos 11 straipsnyje numatyta:

„Europos Parlamentas ir Taryba, remdamiesi Komisijos pasiūlymu ir Sutarties 57 straipsnio 2 dalimi, 66 ir 100a straipsniais, turi patvirtinti tokias suderinimo priemones, kurios yra būtinos garantuoti, kad naudotojai ir universaliųjų paslaugų teikėjas (-ai) esant skaidrioms ir nediskriminacinėms sąlygoms galėtų naudotis viešuoju pašto tinklu“.

9 Dėl tarifų nustatymo principų, kurių privalo laikytis universaliųjų pašto paslaugų teikėjai, pasakytina, kad šios direktyvos 12 straipsnio 4 ir 5 įtraukose numatoma valstybių narių pareiga imtis priemonių, garantuojančių, jog kiekvienos paslaugos, sudarančios dalį universaliųjų paslaugų, tarifai atitiktų skaidrumo ir nediskriminavimo principus.

Nacionalinės teisės aktai

10 Direktyva 97/67 į Vokietijos teisės sistemą buvo perkelta 1997 m. gruodžio 22 d. Pašto įstatymu *(Postgesetz)* (BGBl. 1997 I, p. 3294) su vėlesniais pakeitimais (toliau – Pašto įstatymas). Pagal šį įstatymą *Deutsche Post* yra universaliųjų paslaugų tiekėjas šios direktyvos 7 straipsnio prasme. BNA yra Vokietijos reguliavimo institucija tos pačios direktyvos 22 straipsnio prasme.

11 Pašto įstatymo 51 straipsnyje dėl universaliųjų pašto paslaugų teikėjui ir su juo konkuruojančioms įmonėms suteikiamų licencijų numatoma:

„1. Iki 2007 m. gruodžio 31 d. *Deutsche Post* <…> turi išimtinę teisę siekdama pelno siųsti siuntinius ir adresuotus katalogus, sveriančius mažiau nei 50 gramų, kurių vieneto (siuntimo) kaina yra du su puse karto didesnė nei taikoma lengviausioms pašto siuntoms (įstatymo numatyta išimtinė licencija). Pirmasis sakinys netaikomas:

<…>

5) tiems, kurie siuntėjo prašymu iš pastarojo surenka laiškus ir juos pristato į artimiausią *Deutsche Post* <…> priėmimo skyrių arba į kitą *Deutsche Post* <...> priėmimo skyrių toje pačioje savivaldybėje;

<…>“

12 Konkuruojančios įmonės taip pat gali prašyti universaliųjų pašto paslaugų teikėjo tam tikromis sąlygomis atverti joms dalį vykdomų pristatymo paslaugų. Šiuo klausimu Pašto įstatymo 28 straipsnio 1 dalyje numatoma:

„Jei licencijos turėtojas licencijuojamų pašto paslaugų rinkoje užima dominuojančią padėtį, jis privalo, pateikus prašymą, pasiūlyti perimti dalį šioje rinkoje teikiamų

pristatymo paslaugų, jeigu jam tai ekonomiškai priimtina. Kitam pašto paslaugų teikėjui pirmajame sakinyje numatyta pareiga egzistuoja tik tuo atveju, jei prašymą pateikusi įmonė neužima dominuojančios padėties ir jei kitu atveju konkurencijai šioje rinkoje arba kitoje rinkoje būtų padaryta neproporcinga žala. Licencijos savininkas turi teisę atsisakyti dalinių paslaugų, jei jos gali sukelti grėsmę geram jo įrangos veikimui arba įmonės saugumui arba jeigu jis neturi tokioms paslaugoms teikti reikalingų pajėgumų, jei tokių reikia."

Pagrindinės bylos ir prejudicinis klausimas

13 Suinteresuotieji tarpininkai yra pašto paslaugų rinkoje veikiančios privačios įmonės. Jos turi Pašto įstatymo 51 straipsnio pirmosios pastraipos antro sakinio 5 punkte numatytas licencijas, suteikiančias teisę gabenti laiškus, kurie siuntėjo prašymu iš pastarojo surenkami ir pristatomi į artimiausią *Deutsche Post AG* priėmimo skyrių arba į kitą *Deutsche Post AG* priėmimo skyrių toje pačioje savivaldybėje.

14 Universaliųjų pašto paslaugų teikėjas Vokietijoje *Deutsche Post* yra sukūręs tokią laiškų pristatymo sistemą – siuntėjo laiškų dėžutėse arba pašto skyriuose palikti laiškai surenkami ir nugabenami į artimiausią korespondencijos centrą (pašaliniams paprastai uždaras vidinio paskirstymo centras), kur jie surūšiuojami pagal paskirties regioną ir formatą. Vėliau jie transportuojami į arčiausiai gavėjo esantį korespondencijos centrą, kur vykdomas tikslus rūšiavimas ir galiausiai laiškai pristatomi gavėjams.

15 2000 m. rugsėjo 15 d. BNA sprendimu *Deutsche Post* buvo įpareigota taikyti specialius tarifus tokiems klientams (verslo klientai), kurie patys atlieka tam tikras parengiamąsias operacijas, t. y. korespondencijos išsiuntimo centrams pristato tam tikrus garantuojamus minimalius laiškų, surūšiuotų pagal regioną ir formatą, kiekius. Šie specialūs tarifai buvo perkelti į ieškovės bendrąsias sutarties sąlygas.

16 2001 m. birželio 27 d. Vedat Deniz paprašė *Deutsche Post* pateikti jam pasiūlymą dėl dalinių paslaugų teikimo pagal Pašto įstatymo 28 straipsnį. Šiame prašyme, be kita ko, buvo užsimenama apie galimybę korespondencijos centrui komerciniais pagrindais, savo vardu ir mokant pagal *Deutsche Post* verslo klientams taikomus tarifus pateikti didelius iš įvairių klientų surinktų, sugrupuotų ir surūšiuotų pašto siuntų kiekius.

17 Kai *Deutsche Post* atsisakė šio Vedat Deniz pasiūlymo, jis kreipėsi į BNA, prašydamas nustatyti prieigos prie dalinių paslaugų sąlygas. Pastaroji 2001 m. rugsėjo 5 d. Sprendimu atmetė Vedat Deniz prašymą nuspręsdama, kad pagal Pašto įstatymo 51 straipsnio pirmosios pastraipos antro sakinio 5 punktą suteikta licencija jos turėtojui neleidžia atlikti tam tikrų pašto pristatymo proceso etapų.

18 2001 m. spalio 10 d. Vedat Deniz dėl šio sprendimo pateikė ieškinį prašymą dėl prejudicinio sprendimo pateikusiam teismui.

19 Po kelerių metų, 2005 m. vasario 11 d., *Bundeskartellamt* (Federalinė konkurencijos tarnyba) uždraudė *Deutsche Post* neleisti tarpininkams teikti dalinių paslaugų tiek, kiek ji suteikia didelių kiekių siuntėjams galimybę naudotis dalinėmis paslaugomis

ir nuolaidomis, remiantis jos „Sutartimis dėl dalinių paslaugų – Klientas“, nepaisant išimtinėje licencijoje numatytų svorio ir kainų ribų, o tarpininkams, remiantis jos „Sutartimis dėl dalinių paslaugų – Konkurentas“, tokias paslaugas ir nuolaidas siūlant tik už laiškus, kurių svoris ir kaina viršija išimtinės licencijoje numatytas ribas.

20 Po šio *Bundeskartellamt* sprendimo suinteresuotieji tarpininkai paragino *Deutsche Post* pateikti jiems pasiūlymą dėl dalinių paslaugų, susijusių su siuntomis, kurias jie gabena klientų pavedimu, už užmokestį, atitinkantį *Deutsche Post* klientams siūlomas kainas.

21 Po kelių savaičių šie tarpininkai paprašė BNA nustatyti prieigos prie šių dalinių paslaugų sąlygas. Šie prašymai buvo grindžiami tuo, kad, jų teigimu, *Deutsche Post* juos diskriminavo netaikydama tokių pat įkainių, kokius taikė savo klientams.

22 2005 m. spalio 24 d. sprendimais BNA iš dalies patenkino prašymą, įpareigodama *Deutsche Post* tarpininkams suteikti galimybę naudotis korespondencijos centrais pagal profesionaliems pašto siuntų surinkėjams taikomas bendrąsias sutarties sąlygas. Sprendimas buvo priimtas su sąlyga, kad jis bus atšauktas tuo atveju, jeigu *Bundeskartellamt* sprendimas būtų panaikintas per apeliacijos procedūrą arba dėl Europos Sąjungos Komisijos, Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo arba Europos Bendrijų Teisingumo Teismo sprendimo.

23 Suinteresuotieji tarpininkai, išskyrus Vedat Deniz, bei *Deutsche Post* dėl skirtingų priežasčių pateikė ieškinius prašymą dėl prejudicinio sprendimo pateikusiam teismui, ginčydami šiuos BNA sprendimus.

24 Kadangi *Verwaltungsgericht Köln* kilo abejonių dėl Direktyvos 97/67 12 straipsnio 5 įtraukos aiškinimo ją vertinant kartu su 7 straipsniu, jis nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą, kuris vienodai suformuluotas bylose C-287/06–C-292/06:

„Ar EB 47 straipsnio 2 dalis kartu su EB 95 straipsniu bei Direktyvos 97/67 <…> 12 straipsnio 5 įtrauka su 7 straipsnio 1 dalimi turi būti aiškinami taip, kad tuomet, kai universaliųjų paslaugų teikėjas taiko specialius tarifus verslo klientams, kurie surūšiuotas pašto siuntas pateikia pašto tinklui korespondencijos centruose, universaliųjų paslaugų teikėjas privalo taikyti šiuos specialius tarifus ir įmonėms, kurios pašto siuntas surenka iš siuntėjo ir pateikia jas surūšiuotas pašto tinklui toje pačioje priėmimo vietoje bei tomis pačiomis sąlygomis kaip ir verslo klientai, ir jis negali atsisakyti tai daryti remdamasis aplinkybe, kad yra įpareigotas teikti universaliąsias paslaugas?“

25 2006 m. spalio 31 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutartimi bylos C-287/06–C-292/06 buvo sujungtos tam, kad būtų bendrai vykdoma rašytinė ir žodinė proceso dalys bei priimtas galutinis sprendimas.

Dėl prejudicinio klausimo

26 Savo klausimu prašymą dėl prejudicinio sprendimo pateikęs teismas iš esmės klausia, ar Direktyvą 97/67 reikia aiškinti taip, kad ji draudžia nesuteikti įmonėms, kurios komerciniais pagrindais savo vardu surenka įvairių siuntėjų korespondenciją, teisės mokėti už minimalaus surūšiuotų pašto siuntų kiekio pristatymą į korespondencijos centrus pagal tokius tarifus, kuriuos nacionalinis universaliųjų pašto paslaugų teikėjas, veikdamas pagal savo išimtinę licenciją, taiko savo verslo klientams.

27 Visų pirma reikia priminti, kad dėl specialiųjų tarifų taikymo Direktyvos 97/67 12 straipsnio 5 įtraukoje aiškiai numatoma, jog „valstybės narės turi imtis priemonių, garantuojančių, kad kiekvienos paslaugos, sudarančios dalį universaliųjų paslaugų, tarifai atitiktų šiuos principus:

<…>

— universaliųjų paslaugų teikėjai, taikydami specialius tarifus, pavyzdžiui, verslo klientams, siuntėjams dideliais kiekiais ir tiems, kurie surenka įvairių klientų paštą, šiems tarifams ir su jais susijusioms sąlygoms taiko skaidrumo ir nediskriminavimo principus. Tarifai nustatomi atsižvelgiant į išlaidas, kurių išvengta, palyginti su standartinėmis paslaugomis, apimančiomis visą paslaugų, siūlomų surenkant, rūšiuojant, pervežant ir pristatant individualias pašto siuntas, spektrą ir kartu su jomis susijusiomis sąlygomis vienodai taikomi skirtingoms trečiosioms šalims bei trečiosioms šalims ir universaliųjų paslaugų teikėjams, teikiantiems tokias pačias paslaugas. Tokiais tarifais taip pat gali naudotis privatūs klientai, siunčiantys paštą panašiomis sąlygomis“.

28 Iš šios nuostatos aišku, jog tam, kad laikytųsi skaidrumo ir nediskriminavimo principų, specialiuosius tarifus taikantis universaliųjų pašto paslaugų teikėjas juos turi vienodai taikyti ir tretiesiems asmenims. Taigi, priešingai nei teigia *Deutsche Post* ir Vokietijos vyriausybė, kuomet toks paslaugų teikėjas specialiuosius tarifus taiko įmonėms ir (arba) daug siuntų siunčiantiems siuntėjams, daugelio klientų siuntas surenkantiems tarpininkams turi būti taikomi tokie patys tarifai tokiomis pačiomis sąlygomis.

29 Šios išvados negali paneigti *Deutsche Post* ir Vokietijos vyriausybės argumentai, kuriais bandoma įrodyti, jog Direktyvos 97/67 12 straipsnio 5 įtraukoje nereikalaujama, kad vienodos sąlygos būtų sudarytos ir suinteresuotiesiems tarpininkams, ir universaliųjų pašto paslaugų teikėjo verslo klientams.

30 Šiuo klausimu *Deutsche Post* ir Vokietijos vyriausybė visų pirma teigia, kad suinteresuotųjų tarpininkų vykdoma siuntų surinkimo, transporto ir rūšiavimo veikla yra veikla, kuri pagal Direktyvos 97/67 7 straipsnio 1 dalį gali būti rezervuota ir kuri Vokietijos įstatymo leidėjo, vadovaujantis viešuoju interesu, buvo rezervuota *Deutsche Post* iki 2007 m. gruodžio 31 dienos. Todėl šie tarpininkai neturi leidimo atlikti veiklos, kurios tarifus jie prašo taikyti. Kitaip nei tarpininkai, verslo klientai veikia „savitarnos“ pagrindu šios direktyvos 21 konstatuojamosios dalies prasme ir todėl negali pažeisti *Deutsche Post* turimos išimtinės licencijos.

31 Reikia priminti, jog pagal Direktyvos 97/67 7 straipsnio 1 dalies pirmąją pastraipą, kad užtikrintų universaliųjų paslaugų teikimą, valstybės narės gali toliau rezervuoti paslaugas universaliųjų paslaugų teikėjui (-ams), numatydamos tam tikras kainos ir svorio ribas. Šios paslaugos apribojamos vidaus korespondencijos ir gaunamos tarptautinės korespondencijos siuntų surinkimo, rūšiavimo, pervežimo ir pristatymo paslaugomis. Pagal šios dalies trečiąją ir ketvirtąją pastraipas, jeigu būtina, siekiant užtikrinti universaliųjų paslaugų teikimą, reklaminio pašto paslaugos ir išsiunčiama tarptautinė korespondencija gali išlikti „šioje dalyje numatytose svorio ir kainų ribose“.

32 Tačiau Direktyvos 97/67 7 straipsnio 1 dalies pirmosios pastraipos 2 sakinyje numatoma, kad pašto pristatymo proceso etapai, kuriuos galima rezervuoti universaliųjų pašto paslaugų teikėjui, prasideda tik surinkimu. Pagal šios direktyvos 2 straipsnio 4 punktą surinkimas yra operacija, kai pašto siuntos surenkamos iš pašto tinklo paslaugų teikimo vietų, kurios yra apibrėžtos to paties straipsnio 3 punkte kaip „fizinės priemonės, įskaitant viešam naudojimui skirtas pašto dėžutes, esančias šalia viešųjų kelių arba universaliųjų paslaugų teikėjo patalpose, per kurias klientai gali pateikti pašto siuntas viešajam pašto tinklui“.

33 Todėl reikia konstatuoti, kad fizinės priemonės, šiuo atveju *Deutsche Post* korespondencijos centrai, yra paslaugų teikimo vietos šio 2 straipsnio 3 punkto prasme. Iš tiesų aišku, kad šios bendrovės verslo klientai gali savo pašto siuntas pateikti jos, kaip universaliųjų pašto paslaugų teikėjos, aptarnaujamam viešajam pašto tinklui. Priešingai nei teigia *Deutsche Post*, šiuo atžvilgiu nėra svarbu tai, ar dalinės paslaugos, kurias tokie verslo klientai atlieka patys, ar kažkas kitas atlieka jų vardu, iki siuntų pateikimo korespondencijos centrams gali būti vadinamos „savitarna“.

34 Be to, kaip savo rašytinėse pastabose nurodo Vokietijos vyriausybė, kitose srityse, kurios nepatenka į išimtinės *Deutsche Post* licencijos sritį, pastarosios konkurentai pagal Pašto įstatymą taip pat turi prieigą prie korespondencijos centrų ir teisę į už dalines paslaugas suteikiamas nuolaidas. Tokia prieiga atrodo būtina, nes, kaip nurodė Vedat Deniz savo rašytinėse pastabose ir to niekas neginčijo, *Deutsche Post* pašto dėžutės ir pašto skyriai yra per maži, kad galėtų priimti ir apdoroti didelius siuntų kiekius.

35 Todėl reikia konstatuoti, kad tarpininkų veikla, kurią sudaro pašto siuntų iš įvairių siuntėjų surinkimas, rūšiavimas ir pristatymas iki paslaugų teikimo vietų, šiuo atveju *Deutsche Post* korespondencijos centrų, nepatenka į tą veiklos sritį, kurią galima rezervuoti pagal Direktyvos 97/67 7 straipsnio 1 dalį. Tad šia nuostata negalima remtis siekiant pateisinti suinteresuotųjų tarpininkų diskriminavimą šios bendrovės verslo klientų atžvilgiu.

36 *Deutsche Post* ir Vokietijos vyriausybė vis dėlto teigia, kad jei tarpininkams būtų sudaryta prieiga prie korespondencijos centrų ir suteikta teisė į už dalines paslaugas suteikiamas pašto siuntų, kurios pagal savo svorį ir kainą patenka į šios bendrovės turimos išimtinės licencijos sritį, nuolaidas, tai keltų grėsmę jos finansiniam stabilumui. Iš tiesų šie tarpininkai galėtų pasiūlyti pelningiems klientams, įmonėms, kurios išsiunčia apie 80 % visų siuntų, visus pašto pristatymo proceso etapus mažesniais nei *Deutsche Post* tarifais. Teikiant brangesnes paslaugas, visų pirma kaimo vietovėse, šie tarpininkai galėtų naudotis universaliųjų pašto paslaugų teikėjo paslaugomis, naudodamiesi juo kaip subrangovu, kuris turėtų išlaikyti visą savo struktūrą ir darbuotojus.

37 Šiuo klausimu pakanka pastebėti, kad pagal Direktyvos 97/67 12 straipsnio 5 įtrauką nustatant specialiuosius tarifus „atsižvelgiama į išlaidas, kurių išvengta, palyginti su standartinėmis paslaugomis, apimančiomis visą paslaugų, siūlomų surenkant, rūšiuojant, pervežant ir pristatant individualias pašto siuntas, spektrą“. Šie tarifai gali būti apskaičiuoti atsižvelgiant į specifines universaliųjų pašto paslaugų teikimo išlaidas ir nuo įprastų pašto tarifų skiriasi tik tuo, kad iš jų atimamos tik išlaidos, kurių iš tiesų buvo išvengta, todėl specialiųjų tarifų taikymas neturi įtakos universaliųjų pašto paslaugų teikėjo finansiniam stabilumui.

38 Todėl jei pasirodytų, kad šiuo metu tik *Deutsche Post* verslo klientams taikomų nuolaidų suteikimas tarpininkams reikštų, kad pastarieji gautų per dideles nuolaidas, palyginti su išvengtomis išlaidomis, ši bendrovė teisėtai galėtų sumažinti šias nuolaidas visiems jas gaunantiems asmenims.

39 Taip pat aišku, kad pašto siuntų, kurių pristatymas pagal išimtinę licenciją priklauso universaliųjų pašto paslaugų teikėjui, iš principo ir lieka jam rezervuotas, o šiuo metu *Deutsche Post* savo verslo klientams siūlomos nuolaidos už minimalių surūšiuotų siuntų kiekių pristatymą į korespondencijos centrus svyruoja nuo 3 % iki daugiausia 21 %.

40 *Deutsche Post* ir Vokietijos vyriausybė taip pat teigia, kad Direktyvos 97/67 12 straipsnio 5 įtrauka tėra nuostata dėl tarifų ir todėl negali įpareigoti valstybės narės atverti universaliųjų pašto paslaugų teikėjui pagal išimtinę licenciją priklausančią sritį konkurentų teikiamoms dalinėms paslaugoms. Iš tiesų prieiga prie viešojo pašto tinklo aptariama tos pačios direktyvos 11 straipsnyje, kuriame numatoma, kad Bendrijos įstatymų leidėjas vėliau ją reglamentuos, tačiau iki šiol jis nepasinaudojo šia teise.

41 Tiesa, kad Direktyvos 97/67 12 straipsnio 5 įtrauka nesiekiama reglamentuoti principo klausimo dėl to, ar universaliųjų pašto paslaugų teikėjas privalo, ar ne suteikti prieigą prie įvairių pašto pristatymo proceso etapų kitomis sąlygomis ir kitose paslaugų teikimo vietose nei įprastų laiškų atveju. Tačiau, kaip nurodyta šios nuostatos tekste, ji nustato griežtą pareigą valstybėms narėms laikytis skaidrumo ir nediskriminavimo principų, jei šis paslaugų teikėjas iš tiesų jau taiko tokius specialiuosius tarifus.

42 Ir *Deutsche Post*, ir Vokietijos vyriausybė pripažįsta, kad ši bendrovė daug laisviau, nei reikalauja ši direktyva, suteikia savo verslo klientams prieigą prie pašto tinklo kitose nei tradicinėse paslaugų teikimo vietose ir jiems taiko su tuo susijusius specialiuosius tarifus.

43 Būtent tokią situaciją siekiama reglamentuoti Direktyvos 97/67 12 straipsnio 5 įtrauka. Kuomet universaliųjų pašto paslaugų teikėjas taiko specialiuosius tarifus, pavyzdžiui, įmonėms skirtoms paslaugoms, siuntėjams dideliais kiekiais ar tarpininkams, kurie surenka kelių klientų siuntas, šie tarifai ir su jais susijusios sąlygos taikomos ir santykiuose su trečiaisiais asmenimis.

44 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į užduotą klausimą reikia atsakyti, kad Direktyvos 97/67 12 straipsnio 5 įtrauką reikia aiškinti taip, kad ji draudžia nesuteikti įmonėms, kurios komerciniais pagrindais, savo vardu surenka įvairių siuntėjų korespondenciją, teisės mokėti už minimalaus surūšiuotų pašto siuntų kiekio pristatymą į korespondencijos centrus pagal tokius tarifus, kuriuos nacionalinis universaliųjų pašto paslaugų teikėjas, veikdamas pagal savo išimtinę licenciją, taiko verslo klientams.

Dėl išlaidų

45 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

1997 m. gruodžio 15 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 97/67/EB dėl Bendrijos pašto paslaugų vidaus rinkos plėtros bendrųjų taisyklių ir paslaugų kokybės gerinimo, iš dalies pakeistos 2002 m. birželio 10 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2002/39/EB, 12 straipsnio 5 įtrauką reikia aiškinti taip, kad ji draudžia nesuteikti įmonėms, kurios komerciniais pagrindais, savo vardu surenka įvairių siuntėjų korespondenciją, teisės mokėti už minimalaus kiekio surūšiuotų pašto siuntų pristatymą į korespondencijos centrus pagal tokius tarifus, kuriuos nacionalinis universaliųjų pašto paslaugų teikėjas, veikdamas pagal savo išimtinę licenciją, taiko verslo klientams.

Parašai.